la humanitat

Fundador: Lluís Companys

Red. i Administració, Pelai, 56, 2.on

Telèfons 16407 i 16408

Impremta: Carrer Sardenya, 202

Telèfon 55758

Any II — Barcelona, 9 de març de 1932 — Núm. 104

DEMA FA NOU ANYS

L'assassinat de Salvador Seguí

Demà s'acompleixen nou anys de l'assassinat de Salvador Seguí. El líder obrerista caigué en plena joventut, en la plenitud del seu talent, quan la seva aportació a la causa dels humils i dels explotats era més necessària, sota el plom homicida d'una organització vergonyosa, la recordança de la qual encara ens estremeix d'indignació.

Salvador Seguí, conductor de multituds, esperit noble i honrat, no tenia altra dèria que el benestar del poble, que el millorament dels treballadors, a la causa dels quals portà tot el seu entusiasme, tot el seu talent, totes les seves energies. La seva actuació en els conflictes socials tothom la recorda i l'enyora. El seu seny orientador aconseguí per als obrers remarcables triomfs, sense apartar-se mai de la ratlla d'actuació prèviament assenyalada. La seva força persuasiva, la seva oratòria fàcil i convincent, el seu cor, sempre obert a totes les efusions, li valgueren un just predomini sobre la massa obrera. I, això, no podien perdonar-li els tristos agents de l'oprobiós Martínez Anido, els assassins del Sindicat Lliure. Com caigué Francesc Layret, caigué, assassinat covardament i a traïció, el Noi del Sucre. Caigué en plena lluita, vessant la seva sang generosa per una causa que no pot morir, la causa de les justes reivindicacions obreres.

Amb el Noi del Sucre va desaparèixer un lluitador lleial i un home bo. El temps, en el transcurs d'aquests nou anys, ha engrandit, si això hi cap, la seva figura.

I en recordar la seva obra i considerar l'esdevenidor que per al bé de l'obrerisme català li estava reservat, augmenta, en tot ciutadà honrat, l'odi envers els miserables assassins a sou que truncaren una vida prometedora, per tal de donar satisfacció als tristos personatges que llavors, en mala hora, regien els nostres destins ciutadans.

I estem segurs que demà, amb nosaltres, en tots els cors hi haurà un pietós record per a Salvador Seguí, l'home ple de bondat.

M. Benes, una de les primeres figures de la Conferència de Ginebra

cada dia...

Butlletí del temps

Sol, una mica de sol. Blau, un blau destenyit, pàlid. A mig matí, en aquest blau, unes terenyines.

Als jardins de les afores, una última olor de mimoses, una primera olor de violers.

A la ciutat, als carrers de la ciutat, entre les clacsons dels automòbils i les campanetes dels tramvies, un valz. Un valz que neixia en la gorja arrugada d'un vell acordeó. Un valz d'opereta austríaca. Un valz que tal vegada es tituli "La Primavera", inefablement cursi.

Un senyor

No ho és. El fa. Però el fa bastant malament.

I perquè el prenguin per un senyor de debò, quan és al café i el café és ple de gent, entra sovint al W. C. de "Senyors".

Per a fer creure a la gent, i creure-s'ho ell mateix, que és un senyor de debò.

Josep Gausachs

Josep Gausacs és un dels més inquiets artistes de Catalunya. I un dels més personals. Josep Gausachs és un pintor digne de les més altes admiracions.

No és tan conegut, ni ven tant, com Julio Borrell o com Iu Pascual. Millor. Tampoc venia ni era conegut aquell magnífic Rafael Barradas, de gloriosa memòria.

Ara, Josep Gausachs ha celebrat — i l'hem celebrada nosaltres — una Exposició. I demà un grup d'amics ha organitzat a honor seu un xampany d'honor.

L'acte se celebrarà al Lion d'Or — el vell café de la bohèmia —, a les deu del vespre.

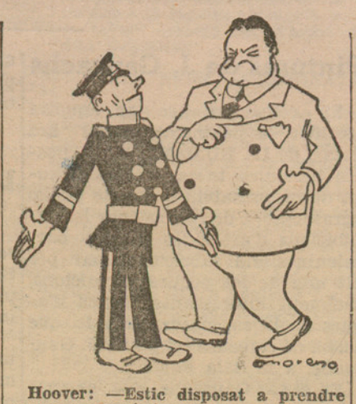

Hoover: —Estic disposat a prendre mesures severíssimes per a evitar els segrestaments...

El policia: —Amagueu les criatures!

Un funicular s'estabella prop de Niça

DOS MORTS I TRES FERITS

La Turbie. — *Un greu accident s'és produït, prop de Niça, en el funicular que uneix el poble de Beausoleil al de La Turbie, damunt els vessants d'una muntanya, a 300 metres de Beausoleil.*

El vagó del funicular havia estat posat en marxa, a dos quarts de vuit, amb uns quants passatgers. Quan es trobava a 100 metres de La Turbie, va deturar-se sobtadament i va començar a baixar, uns segons més tard, accelerant la seva velocitat, sense que el conductor pogués fer res per a deturar-lo, enfonsant una paret, a la seva arribada a Beausoleil, i estabellant-se el vagó, d'on foren extrets els cadàvers de dos passatgers i tres ferits.

Els dos morts són el conductor i el mecànic del funicular.

No es coneixen les causes de l'accident. El jutjat fa actives diligències.

focs de bengala

EL TORN RIGORÓS

He rebut una carta d'un bon senyor que no sé com es diu, per tal com la signatura és illegible. Aquest honorable i desconegut ciutadà em renya amicalment per una colla de conceptes abocats en aquestes columnes, per mi i per altres companys de Redacció, els quals—segons el xaradistic comunicant—contribueixen a mantenir la "tivantor social que avui es registra arreu del món". "Es molt lamentable que hi hagi rics i pobres —segueix dient el nostre amable censor—, però aquest és un fet que ni vós—jo—ni cap dels que escriviu fantasies aconseguireu esborrar per tractar-se de quelcom substancial amb l'esperit i la manera d'ésser de l'home. La desigualtat social existeix i existirà sempre, sota tots els règims i tots els sistemes."

A continuació, el signant de la missiva exposa el seu punt de vista personalissim a l'entorn d'aquesta mena de problemes humans. I compara la comunitat amb la gent que fa cua per a entrar a una sala d'espectacles. Si la cabuda d'aquesta—afirma—correspon a la xifra numèrica d'espectadors que s'esperen per a entrar, no cal pas que ningú s'atropelli ni atropelli els altres. Entrin tots ordenadament, que per a tots hi haurà lloc. I els curts de vista s'asseuran endavant i els que no ho siguin, més endarrera, ben avinguts i disciplinats, etcètera, etc.

Les característiques d'aquesta imatge em fan sospitar que el meu contradictor és un empresari de teatres, molestat per les coses que en dic i seguiré dient mentre tingui ús de raó. I anem a contestar-li.

El colofó de la carta sintetitza la seva concepció dels problemes de justícia—ell es titula liberal i home d'idees avançades—en una fórmula: el torn rigorós. I vol que cada home, cada estament, esperi pacientment la seva hora.

Entenem-nos. Per tal que jo em situï en una llarga filera de gent, esperant quelcom, sigui el que sigui, cal que tingui la seguretat, o quan menys l'esperança, que a una hora o una altra assoliré el meu objectiu. Tal com està instituïda avui la societat, damunt d'un absurd sistema d'herències i una propietat illimitada, els que fem cua no arribarem mai a entrar, car els que són dintre no se'n mouran, per les bones, ni en una ni en quatre generacions. Ara bé. Desitjós de conciliar les teories del lector, que em fa l'honor d'escriure'm, amb les meves personalissimes, arribo a la següent conclusió transaccional:

Establim tot seguit el torn rigorós. Acceptem com a realitat indiscutible, com a tabú, que la riquesa i la pobresa són la cara i la creu de tota societat constituïda. No és així? Ho accepto, però... Hi ha un però, si, incògnit amic, un però com una casa. Cal que els que ocupin la zona respectiva no siguin eternament els mateixos. I la manera més pràctica d'arribar-hi és aquesta, la vostra, la del torn, modificada segons la meva adició, a saber:

Una meitat dels homes serà pobre i l'altra meitat rica, durant mig any. Passat aquest tots els que han estat pobres durant el mig any anterior passaran a ésser rics i viceversa. D'aquesta manera no desapareixeran l'estímul, les arts liberals, l'amor al luxe, ja que sempre, o els del gol de dalt o els del gol de baix, en gaudiran. I el que li hagi tocat ésser pobre durant mig any, sabrà quin peu s'hi dóna i en tocar-li el seu torn d'ésser ric potser que s'humanitzi una mica.

Que tot això és una boutade? Conforme. Però jo entenc que encara ho és més la incomprensible anomalia que determina el gaudi etern dels uns i la penúria irredimible dels altres. Altrament, amic que m'escriviu, si no volieu pols, no tenieu de venir a l'era.

J. M. FRANCES

A BILBAO

El discurs de Ventosa i Calvell

El senyor Ventosa i Calvell, ex-ministre de l'ex-rei quan la segona dictadura, no pensa callar per ara, i fa sentir la seva veu per diferents indrets d'Espanya per tal de censurar l'obra i l'esperit de la República i dels seus Governs. El senyor Ventosa i Calvell el pas del qual pels ministeris monàrquics no ha deixat cap record agradós i l'actuació governamental del qual no va aparellada a cap disposició beneficiosa per a Catalunya, ara té la gosadia de criticar, sota un punt de vista extremadament dretista, l'obra dels actuals ministres de la República, desenrotllada en aquest període de reconstrucció nacional, quan el país, un cop foragitada la monarquia, experimenta encara les conseqüències de la disbauxa dels Governs borbònics, que deixaren exhaurida la hisenda i desorganitzada l'administració.

Ventosa i Calvell, adoptant, per aquests móns, el paper de personatge que a Catalunya no li reconeix ningú, parla de tot i, com és natural, malparla de la situació. Ara, a l'hotel Carlton, de Bilbao, davant d'un públic de gent de diner, ha donat una nova conferència, en la qual ha parlat del problema ferroviari — sense apuntar cap solució — i del projecte de llei sobre el control obrer, que, com era obligat, ha merescut la seva més enèrgica repulsa. Ha parlat en conservador, en soci del Foment del Treball Nacional, en perfecte "fuerza viva", sense parar esment en que els temps no estan per a fórmules de passatemps i requereixen solucions definitives.

Ha dit Ventosa i Calvell, davant els ricatxos de Bilbao, coses molt divertides. Ompliríem molt espai comentant-les. No podem fer-ho avui, però no sabem resistir-nos a copiar del seu parlament, alguns paràgrafs, que palesen l'esperit ultra conservador i antirepublicà que ha inspirat les seves paraules.

Ha dit així:

"Entenc que ha de sacrificar-se el benestar material a l'ideal, però que no li sembla just que se sacrifiqui el benestar dels ciutadans d'un país als experiments i les idees demagògiques sense cap fonament. Per això no val la pena de sacrificar el benestar dels espanyols.

Afegeix que si es fes el balanç de l'actuació del Govern de la República i de les Corts, es veuria clarament que s'han aplicat a elaborar lleis que no sembla que tinguin ni en realitat tenen cap urgència, com l'expulsió dels jesuïtes, la llei del divorci, les reformes socials, etc., etc., i han deixat d'atendre problemes molt més interessants i urgents.

Es tal el seu convenciment que a aquest aspecte s'ha obrat malament, que creu que si desapareguessin de sobte el Govern actual, les Corts i la Gaseta de Madrid, la situació nacional milloraria automàticament".

Ventosa i Calvell i els seus, somnien en governar un dia o altre. Somnien en governar en conservador, tal com governaven en temps del Borbó i de la segona dictadura. Però que no es faci illusions. El poble no ho consentirà. I tindrà d'esbravar-se, mentre la tolerància dels governs de la República li consenteixi, en fer discursos d'enyorament, adreçats a la gent rica, accionistes d'empreses poderoses, en els discursos del qual es malparli del règim de l'Estat, malgrat haver-hi una Llei de defensa de la República...

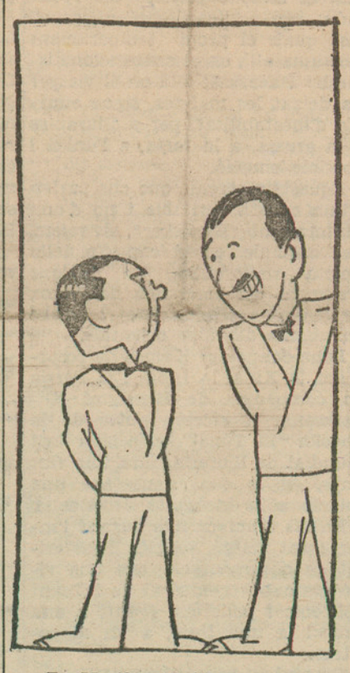

—En Martínez Anido, segons diuen els diaris, ha anat a Suïssa a passar una temporada.

—Es que el pobre no té un clau, sap?

LA MODA DEL VERD

Uns nois i unes noies, que parlen castellà per les Rambles de Barcelona, han posat de moda el verd. Cal dir, de seguida, que aquest castellà no honora gens ni mica Cervantes ni Castelar. Es un castellà com el parlen Cambó i Josep Pla, encara que aquests senyors no ho fan expresament.

Sigui com sigui, aquests "señoritos" de la flor al trau i aquestes "niñas plàtano" es passegen per les Rambles amb un aire de provocació i lluint ensenyes que només poden portar-los a l'hospital, el dia que els pacífics ciutadans de Barcelona hauran acabat la paciència.

¿I per què aquesta gent es disfressen de verd? Aquest color de reivindicacions irlandeses, és una mofa que els monàrquics espanyols fan a la Verda Erin.

El verd, símbol d'esparança, tampoc no lliga caps amb els ideals d'aquests senyors que, tanmateix, deuen conèixer el seu coratge i saben perfectament que per a restaurar la monarquia, caldrà fer quelcom més que portar una flor al trau i una boina de gairell.

Quina idea ha tingut aquesta gent, de fer servir el verd!

Per romanticisme, segurament. Allò de la primavera i totes aquelles banalitats floralesques de la gent que manifesta per un ideal que vol obtenir al preu de rebaixa.

Almenys que els nostres "niños pera" hagin adoptat el verd, tan estimat de les cabretes, de les vaques, dels ases i altres animals de quatre potes.

Els monàrquics francesos, adoptaren, i encara el conserven, el símbol de color blau. Els nostres, s'han tirat al verd, com si fos un estable.

També els monàrquics espanyols no es trobaran a curt quan hauran de fer aquells discursos de casament, de primera pedra o d'inauguració d'un "ropero".

Heus ací una anècdota, que la dediquem a aquests nou tenyits de verd: "Era un alcalde d'un poble francès, el qual s'esforçava en un discurs de casament fent l'elogi de la bandera tricolor. El vermell—diu—és la força i la voluntat. El blanc, és la puresa i l'honra. El blau...! el blau...—i no trobava el pobre alcalde de poble el que podia tenir de magnífic el blau! El blau—acabà dient—si fos verd, fóra el color de l'esperança.

Ja ho saben, doncs, els nostres monàrquics. El verd simbolitza l'esperança i així ho creuen els lloros, que encara en van vestits i les cabretes i les vaques, i els ases que encara mengen, per a viure i per a morir amb una certa bellesa.

comentaris

Potser que afluixessim!

Apropòsit del rapte truculent de què ha estat objecte el tendre fill de Lindberg, hom ha pogut copsar, d'ací d'allà, quiscunes característiques del temperament americà, el qual, com sap tothom, té facetes molt divertides.

Una de les coses que més gràcia ens han fet ha estat la intervenció "oficial" dels bandits o "gangsters" en les operacions de recerca i investigació. Dos apreciables bandits s'han ofert a treballar en pro del descobriment. Uns diuen que per impuls expontani, altres que per recomanació expressa, a sou del coronel. Aneu a saber.

El fet és que els dos honorables bandits, senyors Spitale i Ritz, han inaugurat les seves tasques molt ben acollits per l'opinió pública, la qual, simplista i impressionable com és, estem segurs que veuria amb goig que fossin els bandits els que practiquessin el servei fent així quedar amb un pam de nas la policia... Si aquesta misteriosa desaparició es perllonga uns quants dies més, no mancarà qui l'exploti per a fer travesses o apostes.

El bandit Spitale — llegim — ha rebut els periodistes i els ha declarat tal cosa i tal altra... Abans, això de fer declaracions als periodistes estava reservat als homes públics, als artistes eminents, als conductors de multituds, etc... etc.... Ara, pel que es veu, la professió de bandit és afegible a les anteriors. Anem a dir que, de fet, molts dels anomenats en primer terme eren perfectes bandits. Tanmateix hi eren amb cert decòrum o, si voleu, hipocresia. Un ministre, un general o un bisbe eren sovint més bandolers que tots els Spitales haguts i per haver. Però ho dissimulaven. I tots sabem que el dissimul, el fingiment, són mitja vida en la nostra societat modèlica.

Normalment, els bandits, només mereixien els honors de passar per les columnes dels diaris i fornir dades als periodistes quan eren capturats o condemnats a mort. En totes les altres avinenteses de la vida, no era habitual que el repòrter anés a fer avantsala al domicili d'un bandit per tal de veure si tenia quelcom de nou a declarar.

Hi haurà qui objectarà, amb molt bon criteri, que si Spitales i Ritz, actuen per filantropia i amor al proisme, cal oblidar d'on vénen i no pensar més que allà on van. Es evident. Faci's el miracle i faci'l el diable — diu un refrany castellà, que nosaltres catalanitzem per fer enrabiar els agraris . Que aparegui l'infant i que el faci aparèixer sigui qui sigui, bandit o capellà, deu pensar el preocupat matrimoni coronelici.

Fa uns quants mesos que vàrem tenir l'honor de publicar una reproducció gràfica del segell de goma que emprava un conegut i acreditat bandit de Còrsega. Pel que es veu, a l'illa poc menys que veïna no ha donat resultat el negoci i ha calgut plegar-lo. Convindria perquè no es perdés la professió que Spitale i Ritz tinguessin un èxit. Aleshores tothom voldria ésser bandit. I el sabater de la cantonada ens diria tot tivat: —"Heu de tenir en compte que un avi meu, trabuc en mà...". En canvi si aquests "gangsters" estrenus fracassessin, tothom es titularia honrat. En realitat ningú no fóra més honrat ni més bandit del que ho és a l'hora present.

Spitale... Aquest nom, per associació de sons, ens fa pensar en la situació crítica que travessen els nostres hospitals. En acabat, Ritz, ens evoca, per associació d'idees sumes enormes despeses en determinats banquets. Si els nostres bandits, com a tot arreu, esdevenen filàntrops, no pot acudir-se'ls organitzar una capta, pistola en mà, per despullar els que anaren al Ritz a profit dels hospitals desatesos? Encara no som allà on anem.

SCARAMOUCHE.

Un gros «affaire» de contraban polític

Lugano, 9. — *La policia ha detingut a dos italians anomenats Francesco Riva i Giovanni Bazzi, el primer a Lugano i el segon a la frontera, prop de Novazzano (Mendrisio).*

Encara que es guarda el secret més absolut sobre els motius principals de la seva detenció, se sap que obeeixen a que aquests dos individus feien contraban polític.

Les autoritats federals s'ocuparan directament d'aquest affaire. *El senyor Cattori, cap del Departament de Policia, acompanyat del comandant de la Gendarmeria, ha sortit cap a Berna, on conferenciarà amb les autoritats federals.*

El moviment en contra del règim sec

Es modificarà la cèlebre llei Volstead?

Washington. — *D'un temps ençà es ve notant, entre els diversos elements polítics que volten el President Hoover, que l'antiprohibicionisme va guanyant terreny fins al punt que el mateix President, segons declaracions d'alguns membres del partit republicà, ha modificat sensiblement la seva actitud, i estimen que el senyor Hoover hauria de renuncia al reforçament de la llei Volstead, article de fe del partit, per tal d'adoptar una fórmula que aconduïria a exposar la qüestió de la prohibició enfront del país per mitjà d'un referèndum.*

Els fidels al President cerquen actualment a establir un pla, o una combinació, que no anullés totalment la dita llei, és a dir, no oposar els humits al President Hoover, representant dels adeptes del règim sec, prenent no obstant en consideració la gran importància del moviment antiprohibicionista, puix dit partit farà sentir la seva força en la pròxima convenció republicana de Xicago.

La Societat de Nacions dóna els primers resultats de la seva enquesta

París.—Es coneixen les primeres dades sobre els resultats de les enquestes realitzades per la comissió de la Societat de Nacions que ha estat a Manxúria i es troba actualment a Toquio.

Els japonesos emeten llur opinió que si l'objectiu de l'organisme internacional és d'arranjar pacíficament els conflictes, cal, per a aconseguir-ho, trobar els mitjans pràctics per a posar fi a certs actes que el Japó considera agressius pel seu esperit i pels seus resultats.

Afirmen els japonesos que han comès agressions de tres maneres: negant-se a donar efecte als tractats, inculcant sentiments antijaponesos als infants mitjançant llibres de text de les escoles oficials, i, finalment, recorrent al boicot econòmic contra els productes d'origen japonès.

Opinen els japonesos que el boicot econòmic realitzat pels xinesos és precisament una sanció idèntica a la que proposa la Societat de Nacions com aplicable als Estats culpables d'una agressió.

Acaben els japonesos manifestant que el principal obstacle amb què es topará per aconseguir la pacificació dels esperits serà la dificultat de trobar a Xina autoritats aptes per a complir les obligacions.

El dictamen pel cop de setembre de 1923

Els militars inculpats són considerats autors d'un delicte d'alta traïció

Madrid. — Fins a les nou del vespre estigué reunida la Comissió de Responsabilitats.

El senyor Cordero manifestà, en sortir, que havien estat examinats documents i les declaracions del senyor March, i que demà a la tarda, a dos quarts de set, tornarien a reunir-se per a continuar aquesta labor.

Afegí que havia estat signat el dictamen sobre les responsabilitats polítiques del cop d'Estat.

Aquest dictamen, afegí, serà presentat demà al president del Congrés, després d'ésser recollides tres o quatre signatures que falten.

El dictamen no serà facilitat a la premsa fins que no s'hagi donat compte a la Cambra, però segons notícies adquirides, podem assegurar que el dictamen s'ajusta als "resultandos" i "considerandos" de la proposta formulada pel senyor Bujeda, en l'escrit primitiu del qual solament s'ha modificat la part corresponent a la qualificació i a les penes.

L'esmentada proposta considera com un sol delicte d'alta traïció, el comès per D. Alfonso de Borbón, i pels que collaboraren amb el govern dictatorial, els generals dels directoris militars, els ministres del Govern que presidí el general Primo de Rivera, l'ex-ministre de la Guerra del Govern del marquès d'Alhucemas, general Aizpuru, i el que era capità general de la primera regió en aquella data, general Muñoz Cobos, considerant tots aquests com auxiliars necessaris del delicte d'alta traïció i asignant-los la mateixa consideració que al seu autor, car sense ells, els fets no s'haurien comès.

S'estimen els fets com delictes continus, puix que es tracta de fets delictius en els quals successivament han anat intervenint tots els encausats.

CORDDERO

Com que la situació actual d'aquests generals i ex-ministres és distinta a la de Don Alfonso de Borbón, car alguns d'ells es troben en territori nacional, es proposa, per a ells únicament, la pena de vint anys de confinament i inhabilitació perpètua.

Ultra el dictamen es presentaran demà al president de la Cambra els dos vots particulars presentats pels diputats senyors Peñalva i Royo Villanueva.

Fred Pujulà, respon a Mossèn Tusquets

Set anys de purgatori pel capellà Tusquets?

Ens sembla que vàrem comptar curt i tindrà de passar mitja eternitat a l'avant cambra de les Calderes d'en Pere Botero; això si no se'l descuiden i no s'hi consumeix al costat dels seus enemics els maçons.

En Fred Pujulà, el nostre amic i collaborador de "El Diluvio", posà les coses al seu lloc i en l'edició d'avui, del diari barceloní, Mossèn Tusquets veurà com cauen totes les seves teories, millor dit, mentides. Mossèn Tusquets vendrà molts exemplars del seu llibre. Això no té volta de fulli. En vendrà molts més del que ell es pensava, perquè el seu llibre és molt més fals del que a primer moment semblava. Mossèn Tusquets, però, tindrà molta feina a trobar altre snoms i fer sortir persones que es deixin presentar com a testimonis benèvols. Caldrà que siguin molt benèvols i pel damunt de tot, molt ben retribuïts.

Mossèn Tusquets haurà de fer noves edicions del seu llibre, perquè li portarà molts gastos. Ens fa l'efecte que aquest llibre li costarà molt car.

Quan haurà mobilitzat totes les rates de sacristia, aquestes, encara que siguin rates també roseguen, passaran a la caixa. La religió, manté el foc sagrat de l'esperit, però la infàmia ha de mantenir la materialitat de l'ermilla.

El nostre amic Pujulà, referint-se a les persones que l'han visitat a París, segons Mossèn Tusquets, diu:

"No quiero terminar sin decirles especialmente a ambos señores que no conozco a ninguna de las personas que citan como visitas de mi casa y como reuniéndose en ella para preparar la Revolución.

No las conozco; pero desde ahora. *A ellas y a cuantas personas han intervenido, intervienen e intervendrán en la lucha, que ha de ser titánica, contra ese sectarismo cerril que denigra a España y que, en su obcecación, no repara en medios, llegando hasta el más desenfrenado falseamiento de textos y de hechos, yo les ofrezco desde ahora mi modesta y leal amistad y solicito de ellas el honor de la que quieran concederme.*

Porque *muy honrados y muy decentes y muy dignos deben ser los que tanto odio inspiran a quienes tuercen la verdad de una manera tan desabrochada y se tercian el manteo de un modo más jacarandoso que ejemplar.*

Ara, Mossèn Tusquets, ja pot confessar-se'n, o tindrà de buscar altres comparses.

—Quin home aquest Ventosa!... Troba solució a tot...

—Oh, i el més curiós, és que sempre les troba quan no governa!

Festes a la Manxúria per a celebrar l'arribada del nou emperador

Xang Xun. — La nova capital de Manxúria està de festa amb motiu de la celebració de l'arribada del nou emperador.

En tots els edificis hi ha la bandera de cinc colors i el públic passa pels carrers donant mostres de gran alegria.

L'emperador de Xina arribà ahir a la tarda. Fou complimentat pel governador de la ciutat, el cònsol japonès i el general Ma Xan San.

Els japonesos prengueren grans mesures per a evitar que es produeixin desordres. A més del general Ma Xan San, que fou derrotat per les tropes japoneses fa algun temps, anava acompanyat per altres persones notables del país. Tots feren tres reverències a l'emperador quan baixà del tren, acompanyat de la seva esposa i altres dues senyores.

A la sortida, forces de l'exèrcit xinès i policia contenia la multitud.

L'emperador es dirigí seguidament a les Cases Consistorials, on s'estatja provisionalment. La ciutat lluí illuminacions en honor seu.

El nou Govern de Bolívia

La Pau. — El nou Ministeri ha quedat constituït de la següent manera:

Afers estrangers, Zalles.
Interior, Hoertz.
Hisenda, Barrios.
Instrucció pública, Otero.
Guerra, Gutiérrez.
Obres públiques, Villegas.

LA SITUACIÓ AL PERÚ

El Govern pren mesures per al manteniment de l'ordre

Lima. — *Per unanimitat, el Congrés ha donat amplis poders al Govern per tal que prengui les mesures extraordinàries que cregui necessàries per al manteniment de l'ordre públic, ço que ve a ratificar les determinacions adoptades en les darreres juntes del Govern.*

Ha estat promulgada la llei marcial a Lima i El Callao. Tot individu que sigui sorprès en flagrant delicte de desordre serà jutjat pels tribunals militars i, si aquests el consideren culpable, serà afusellat en el termini de quaranta vuit hores.

L'atemptat contra el senyor Sànchez del Cerro ha causat gran impressió al país i es demana que l'agressor sigui castigat severament.

L'estat del President és satisfactori i no causa cap inquietud.

En tot el territori de la República hi regna la més completa tranquil·litat.

Un testament original

Un advocat irlandès vol que el seu cos es cremi amb el seu gat

Londres, 9. — *El senyor Geach, advocat de Dublin que acaba de morir a Anglaterra, ha posat una clàusula original en el seu testament. Ha ordenat que es posi dintre el seu taüd, abans d'anar a la cremació, el crani del seu gat favorit Tom Tit, mort en 1895.*

L'executor testamentari ha respectat aquest desig. Després de moltes recerques s'ha trobat el crani del gat en el seu despatx d'advocat que tenia a l'Illa Jersei.

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 9/3/1932, pàgina 1